

Michelle Adams

A black and white close-up portrait of Michelle Adams. She has long, dark hair and is looking slightly to the left of the camera with a neutral expression. Her hand is resting under her chin, with her fingers partially visible. The lighting is soft, highlighting her facial features against a dark background.

~ MINU ÕDE

**KÕIGE VALUSAMINI VÕIB TEHA HAIGET
MEIE OMA PEREKOND**

PÕNEVIK

Michelle Adams

My Sister

2017

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.*

*Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja
loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.*

Tegemist on ilukirjandusliku teosega. Kujutatud nimed,
tegelased ja sündmused on kirjaniku välja mõeldud.

Kõik sarnasused tegelike inimeste, elavate või surnutega, sündmuste või
kohtadega on täiesti juhuslikud.

Kaane kujundanud Reet Helm

Toimetanud Anneli Sihvart

Korrektor Inna Viires

Copyright © 2017 Michelle Adams

All rights reserved.

© 2018 Tõlge eesti keelde ja eesti versiooni kirjastaja ERSEN

M01338518

ISBN 978-9949-82-173-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Stasinos, pühendan selle romaani esimese eksemplari sulle,
sest sinuta poleks seda iial sündinud.

Kõik ülejäänud eksemplariid kuuluvad inimestele,
kes on tundnud end mõnel eluhetkel väärtusetuna.

Loodan, et teate nüüdseks, kui väga te eksisite.

1

Mu telefon vibreerib nõnda, nagu sebiks voodi all ringi prussakas. Tunnen hirmu, kuigi mind ei ähvarda mingi reaalne oht. Sedasama hirmu, mida tunneb inimene, kui keegi koputab uksele just siis, kui hakkad end magama sättima. See ei saa iial tähendada midagi head ja seal võib olla isegi mõrvar, kes tuleb oma fantaasiat ellu viima. Pööran pead ja näen Antoniot, kes magab mu kõrval rahulikult, valge lina ümber puusade nagu lahtine tooga. Tema hingehõhk liigub sisse ja välja, mõnusasti, rahulikult. Tean, et ta näeb häid unenägusid, sest ta matsutab suud ja tema lihased tukslevad nagu beebil. Silmitsen punaseid numbreid äratuskellal; 2.02 öösel, see on hoiatav märk.

Sirutan käe aeglaselt telefoni järele ja pörnitsen ekraani. *Tundmatu number*. Vajutan vastamiseks rohelist nuppu ja kuulen ergast rõõmsat häält. Aga see kõik on vale, mõeldud petma ja eksitama. "Hei, mina siin. Halloo?" Hääl ootab vastust. "Kas sa kuuled mind?"

Tõmban lina kõrgemale, et kaitsta end külma eest, mis mööda nahka ülespoole hiilib. Katan rinnad, millest vasakpoolsem paremast pisut madalamal ripub. Viieteistkraadise kõverdusega skolioosi rõõmud. See on Elle'i hääl; teadsin, et helistaja on tema. Ta on mu

viimane side minevikuga, mida olen püüdnud unustada. Aga isegi pärast kuut aastat vaikust on tal ikkagi õnnestunud ronida üle müüri, mille olen meie vahele ehitanud, vingerdada nagu uss läbi mulla ja mind leida.

Tõstan käe ja panen lambi põlema ning valgustan toa pimedamaid kolle täis nurki. Kuulen telefoni kõrva äärde pannes, kuidas ta hingab, hiilib varjudes ja ootab, et ma räägiksin.

Keeran Antoniole selja ja krimpsutan nägu, kui mu puus liigutuse peale valust tuikab. "Mida sa tahad?" küsin, püüdes kõlada enesekindlalt. Ma olen õppinud olema konkreetne, vestlust surmav. Ma ei tohi teda julgustada.

"Sinuga rääkida, nii et ära mõtlegi toru ära panna. Miks sa soositad?" Kuulen, kuidas ta naerab, nagu oleksime sõbrad ja see oleks vestlus kahe totaka teismelise plika vahel. Aga see pole nii. Me mõlemad teame seda. Peaksin tema ähvardusest hoolimata toru ära panema, aga ei saa. Selleks on juba liiga hilja.

"Öö on." Kuulen, kuidas mu hääl väriseb. Ma värisen. Neelatan raskelt.

Kuulen raginat, kui ta vaatab kella. Kus ta on? Mida ta seekord tahab? "Tegelikult on varahommik, aga suva sellega."

"Mida sa tahad?" küsin uuesti, teades, et ta näpistab mu nahka ja tungib mu kaitsekihtide alla.

Elle on mu õde. Mu ainus õde eelnevast elust, millest olen alles hoidnud vaid vähesed mälestused. Needki mälopildid on hägused, justkui vaataksin tagasi läbi vihmamärja akna. Ma pole enam isegi kindel, kas neil on üldse midagi pistmist reaalsusega. Kaks-kümmend üheksa aastat annab mälestustele küllalt aega moonuda, muutuda millekski muuks.

Mu teine elu, see, mille külge olen aheldatud praegu, algas, kui olin kolmene. Oli päikseline kevadpäev; talvekülm oli taandunud ja ümberkaudsete metsade loomad tegid esimesi käike urust välja. Mul oli seljas paks villane mantel, mille all oli nii palju rõivakihte, et sain end vaevu liigutada. Naine, kes oli mulle elu andnud, oli mulle

sõna lausumata punased villased labakud kätte tirinud. Mida see kolmeaastane ka mäletab.

Ta tassis mind süles mööda kuiva, muruga ääristatud muldrada, kuni jõudsimme ootava auto juurde. Olin hilise arenguga ja mõni mu kehaosa, nagu näiteks mu puus (vale kujuga liigesepesa, mida hoidsid koos lõdvad peenikesed sidemed), polnud üldse arenenudki. Ma polnud seda kõndimise värki veel käppa saanud. Kui ta mu tagaistmele tõukas ja rihma peale pani, ei hakanud ma vastu punnima. Vähemasti ma arvan, et ei hakanud. Võimalik, et ma ei mäleta tegelikult midagi ja see kõik on vaid meelepete, tekitamas minus tunnet, et mul ikkagi on minevik. Aeg, kui mul olid vanemad. Minevik, kuhu kuulus veel keegi peale Elle'i.

Vahel on mul tunne, et mäletan ema nägu: ta on nagu mina, ainult et vanem, huuled ümbritsetud ämblikuvõrku meenutavate kortsudega. Vahel pole ma selles jälle üldse kindel. Aga ma olen päris kindel, et ta ei öelnud mulle lahkudes, et oleksin hea tüdruk, ta ei suudelnud mind lohutavalt põsele. Seda mäletaksin ma ju kindlasti. Ta lõi autoukse pauguga kinni, astus sammu tagasi ning mu tädi ja onu sõidutasid mu tema juurest minema, nagu olnuks see kõige loomulikum asi maailmas. Teadsin juba siis, et miski on lõppenud. Mind oli ära antud, välja heidetud, hüljatud.

"Kas sa kuulad mind, Irini? Ma ju ütlesin, et tahan sinuga rääkida." Elle'i terav hääl löikab nagu noaga ja rebib mind tagasi olevikku.

"Millest?" sosistan, teades, et kõik on juba jälle otsast alanud. Tunnen teda enda peal, oma kohale tagasi libisemas.

Kuulan, kuidas ta sisse hingab ja end rahustada püüab. "Millal me viimati rääkisime?"

Nihkun Antoniost kaugemale. Ma ei taha teda äratada. "Elle, kell on kaks öösel. Ma pean homme tööle minema. Mul pole praegu selleks aega." See on hale katse, aga ma pean püüdma. Üks viimane pingutus, et teda endast eemal hoida.

"Valetad," nähvab ta. Tean, et nüüd on kõik, saingi jälle hakkama. Olen ta välja vihastanud. Lükkan teki pealt, ajan jalad voodist välja

ja lükkan tuka silmilt. Mu pulss on kiire ja ma surun telefoni kõrva äärde. "Homme on pühapäev. Sa ei pea tööle minema."

"Palun, ütle mulle lihtsalt, mida sa tahad."

"Asi on empsis." Minust lõikab läbi nagu noaga, kui kuulen seda sõna nii kergelt üle tema huulte tulemas. Ta ütleb seda moel, nagu oleks ta sõber, kes kutsub teist hüüdnimepidi. *Emps*, ütleb ta. Justkui tunneksin ma teda. Justkui kuuluks ta minu ellu.

"Mis temaga on?" küsin sosinal.

"Ta suri."

Sekundid mööduvad, enne kui viimaks hinge tõmban. Ta on läinud, mõtlen. Olen ta taas kaotanud. Katan suu higise peopesaga. Elle ootab vastust, aga kui ma talle midagi ei vasta, küsib ta viimaks: "Noh, kas sa matustele tuled?"

See on asjalik küsimus, aga mul pole sellele vastust. Sest minu jaoks on *ema* pelk idee, lapselik lootus. Unistus. Aga uudishimu närib mind ja sunnib vestlust jätkama. On asju, mida mul on vaja teada.

"Küllap vist," kogelen.

"Vastu tahtmist ei pea sa nüüd küll tulema. Ega nad sinust siin puudust ei tunne, kui sa tulemata jäätad."

Soovin, et see poleks mulle haiget teinud, aga teadmine, et kellelegi ei lähe korda, kas ma olen kohal või ei ole, tuletab mulle isegi kõigi nende aastate järel meelde valusat reaalsust. "Miks sa mind siis üldse kutsud?" küsin, andes endale aru, et mu enesekindlusemaski on tekkimas mõrad.

"Sest mul on sind vaja." Ta räägib nõnda, nagu oleks ta üllatunud, et ma teda juba ei mõista, justkui ei teaks ta, et ma väldin tema kõnesid või et olen juba kakskümmend kolm korda numbrit vahetanud ja kolinud, et ta ainult mind üles ei leiaks. Olen hoidnud temaga distantsi kuus aastat; kauem kui kunagi varem. Aga ta muudab mind nõrgaks ja kui ta ütleb, et vajab mind, olen ma korraga nagu vaha. Vormitav. "Ja sa võlgned selle mulle, Irini. Olen sinu heaks teinud väga palju."...